

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BẢY

THIÊN PHONG THẬP TỨ LANG

Chợt nghe tiếng nước chảy róc rách xa xa, trước mắt hai người dần dần hiện ra một bờ núi cheo leo, bên dưới nước chảy cuộn cuộn bọt tung trắng xóa.

Nổi liền khoảng cách mười trượng của hai bờ núi là một chiếc cầu treo lắc lẻo, chiều ngang không quá hai thước.

Trên cầu có một người đang ngồi xếp bằng, gió núi thổi bông lớp áo, trông như có thể thổi rớt y xuống cầu bất cứ lúc nào. Và một khi rớt xuống, với chiều sâu thăm thẳm đó, xương thịt dù bằng thép nguội cũng khó nổi vụn toàn.

Nhưng người ấy, đôi mắt đang khép kín, hình như đã ngủ.

Tiểu Phi tiến đến gần nhìn kỹ người ấy, thấy da mặt già như sáp vàng, mày rậm mũi khoằm, tuy mắt nhắm lại, nhưng sát khí như vẫn toát ra bùng bùng qua khuôn mặt.

Giã ngồi xếp bằng, để lộ đôi chân trần mốc thối, phía trước mặt lại để đôi guốc bằng cây đen gót khá cao, trên đôi guốc gác ngang một thanh trường kiếm vỏ cũng màu đen và hình dáng rất kỳ dị.

Gió núi lay tà áo già kêu lên phần phật, trên chiếc bào đen hình như dùng kim tuyến một hàng chữ thảo, nét bút tung hoành nhưng rồng bay phượng múa:

“Kiếm ra khỏi vỏ, đối phương khó sống”

Giữa khung cảnh âm u thanh tú của sơn khuê, vụt hiện lên một con người nguy dị như thế khiến cho cảnh vật bỗng chốc đượm đầy vẻ thần bí.

Tiểu Phi thoáng rùng mình, quay sang Nam Cung Linh thấp giọng hỏi:

-Ai thế ?

Nam Cung Linh lắc đầu.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm phu nhân phải chăng ở bên kia bờ đôi diện ?

Vẫn không lên tiếng Nam Cung Linh lại gật đầu.

Tiểu Phi mạnh dạn bước tới trước vòng tay:

-Xin bằng hữu cho mượn lối một tý được chăng ?

Nhưng người nọ vẫn nhắm mắt ngồi im, hình như không hề nghe tiếng hỏi.

Tiểu Phi đành nhắc lại lần nữa:

-Bằng hữu có thể cho chúng tôi mượn đường một chút được chăng ?

Tiếng nói của chàng đã dồn theo nội lực, lờn glộn vang rền bốn hướng núi, nhưng người nọ vẫn im lìm bất động.

Tiểu Phi quay sang Nam Cung Linh, cười thăm nảo:

-Vị bằng hữu này chỉ còn chưa nói là: “núi này do ta mở, rừng này do ta vun, nếu muốn qua đường này, phải nạp tiền mãi lộ” đó thôi !

Chàng cố ý nói thật to, hình như định khích người nọ !

Quả nhiên hấn vụt mở mắt ra nhìn chàng.

Tiểu Phi cảm thấy như vừa bị một nhát dao bén lướt qua khuôn mặt, da lún gkhông khỏi ớn ớn.

Người nọ chậm chậm cất tiếng:

-Mệnh mệnh thế gian, nơi nào chẳng được, tại sao nhị vị cứ nằng nặc đi đường này ?

Thanh âm của gã thật là chậm, thật rõ từng tiếng một mà cũng thật cứng bén xói tai, y như tiếng sắt thép giũa mài, tiếng tre nứa cọ và o nhau ken kết.

Tiểu Phi chợt rúng động, buột miệng hỏi:

-Xin các hạ cho biết quý danh !

-Thiên Phong Thập Tứ Lang !

người nọ đáp gọn.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Các hạ không phải là người Trung thổ ?

Người nọ đáp:

-Ta từ Y Gia cốc, nơi Đông doanh châu đến đây !

Tiểu Phi thoáng biến sắc:

-Các hạ là Nhẫn Hiệp Y Giá ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhắm mắt làm thinh.

Tiểu Phi nhớ đến quái nhân đêm nọ đã dùng khói lạ che mắt chàng để biến mất vào đáy hồ, lòng chàng không khỏi tự ớn ớn lạnh. Phải chăng chính là gã ta ?

Nam Cung Linh cung kính nghiêng mình:

-Y Giá Nhẫn Hiệp vô địch thiên hạ, hai mươi trước đã từng xuất hiện tại vùng Mân Triết, phải chăng là tiền bối đây ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhếch mép lạnh lùng:

-Phải !

Nam Cung Linh lại hỏi :

-Tiền bối lần thứ hai tái nhập trung thổ, bọn trẻ tuổi chúng tôi lại được dịp chiêm ngưỡng tuyệt kỹ của Y Giá quả là một điều đại phúc. Nhưng chẳng hay tiền bối vượt biển trở lại từ bao lâu rồi ?

Câu hỏi thật trúng ý Tiểu Phi, chàng làm thinh lắng chờ câu đáp.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chậm rãi trả lời:

-Mười hôm trước đây, bỏ thuyền lên bờ, đến nơi đây đã độ năm ngày !

Tiểu Phi buột miệng hỏi:

-Lạ thật, tại sao vẫn bối hình như có gặp tiền bối nơi hồ Đại Minh ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang lạnh lùng:

-Có lẽ người hoa mắt !

Tiểu Phi còn định hỏi, nhưng Nam Cung Linh đã lấy mắt chặn lời và rước nói:

-Vấn bối rất nghe thêm vài lời chỉ giáo hữu ích, nhưng vì có việc gấp bên mình, xin tiền bối vui lòng nhượng lối, chờ khi trở về vấn bối xin được nghe thêm lời vàng ngọc !

Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt tròn mắt quát lớn :

-Các người nhất định đi con đường này, phải chăng định tìm Thu Linh Tố ?

Tiểu Phi một phen giật mình rúng động:

-Tại sao lão Y Giá này cũng biết cả cái tên Thu Linh Tố, phải chăng lại là tình nhân cũ của nàng ?

Nam Cung Linh nhú mày hỏi gặng:

-Thu Linh Tố ? Phải chăng tiền bối định nói đến Nhậm phu nhân ?

-Ừ !

Thiên Phong Thập Tứ Lang mím miệng lạnh lùng.

Nam Cung Linh giật mình hỏi tiếp:

-Tiền bối có quen với người ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt ngửa cổ cười lên lạnh lạnh, giọng cười đượm đầy thê lương oán hận, lay động cả rừng cây hốc đá, lá xanh lìa cuống lả tả rơi cùng.

Tiểu Phi, Nam Cung Linh không khỏi đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu đối phương sao lại cười.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chợt ngừng ngay giọng cười, tiếng nói nghe chừng là tiếng rít:

-Người hỏi ta có quen biết nàng không à ? Ta vì nàng mà cam lòng chịu nhục với lão họ Nhậm, ôm hận trở về Đông doanh, thề độc ngày nào Nhậm Từ còn sống, nhất định chẳng bao giờ ta đặt chân lên trung thổ, vì hạnh phúc của nàng, ta đành nhận lấy một hương của Nhậm Từ, mà chẳng đánh lại, vì nàng mà ta đến bây giờ vẫn chịu ở giá, thế mà bây giờ ... bây giờ người lại hỏi ta có quen biết với nàng hay không ?

Tiểu Phi như sống ra một chỗ.

Quả thật không ngờ cái lão Y Giá, ngoại danh Nhẫn Hiệp trước mặt lại có một đoạn tình cừ oan trái với vợ chồng Nhậm Từ.

Càng không ngờ hơn nữa, một con người đáng dấp như quái nhân, bề ngoài lnh5 hơn băng khối, lại là một kẻ rất mực si tình, si tình không thua gì bọn Trác Mộc Hợp !

Và dù năm kẻ ở năm phương khác nhau, Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên cũng như lão Y Giá này cùng chung một tâm trạng, tôn thờ mối tình đơn phương, quyết một đời cô độc để ôm lấy mối khổ tương tư !

Khác hơn một điều là bốn người kia đều chết, chỉ có Y Giá vẫn sống sờ sờ kia !

Tiếng cười thê thiết vụt dứt ngay, Thiên Phong Thập Tứ Lang gần gần nói tiếp:

-Bây giờ Nhậm Từ đã chết, Thu Linh Tố kể như hoàn toàn thuộc về ta, trừ ta ra, khắp thiên hạ đừng hòng ai trông thấy mặt nàng !

Nam Cung Linh vội nói:

-nhưng Nhậm phu nhân ...

Thiên Phong Thập Tứ Lang chặn ngay:

-Chính nàng cũng chẳng muốn thấy mặt ai khác, các người cút đi là vừa !

Nam Cung Linh nhú mày lên tiếng:

-Tại hạ thân là đệ tử Cái bang vốn ra phải tôn trọng ý kiến của Nhậm phu nhân, chỉ vì bị Lưu huynh đây ...

Nam Cung Linh vụt bỏ lửng câu nói và day mặt sang hướng Tiểu Phi như nhường lời.

Tiểu Phi nói ngay:

-Nhậm phu nhân có phải chẳng muốn tiếp người ngoài hay không, cần phải nghe chính miệng bà ta thốt ra, tại hạ mới tin được !

Nam Cung Linh chợt kề miệng sát tai chàng:

-Bị lão quái vật đó chặn ngang cầu, chúng ta làm sao bước qua đây ?

Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh địa thế, bên dưới chiếc cầu là một vực thẳm mù mù, hai bên bờ vách núi cheo leo từ bên này đến bên kia bờ chiều rộng không dưới mười trượng, dù cho bất cứ một tay khinh công tuyệt thế nào cũng khó mà bay vượt qua.

Nhưng bên ngoài Tiểu Phi vẫn giữ tròn nụ cười:

-Bất luận thế nào, đệ cũng hất quyết vượt qua cho được !

Lời chàng vừa dứt, chợt nghe một tiếng cẳng vang lên kèm theo một ánh chớp ngời từ trong ống tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuôn ra, chụp thẳng vào một cội cây to độ miệng tô dựa bên bờ núi.

Tiểu Phi xoay mắt nhìn theo, hình như là một chiếc vòng màu bạc lấp lánh khộp tròn lấy vòng thân cây, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, thì vụt “rắc” lên một tiếng thân cây nọ bỗng gãy ngang làm đôi và chiếc vòng bạc nhanh như làn chớp chui gọn trở vào tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Võ lâm Trung nguyên, hình dạng ám khí không dưới muôn ngàn thứ, cũng không thiếu chi hạng cao thủ tuyệt luân nhưng thủ pháp của Thiên Phong Thập Tứ Lang hoàn toàn khác hẳn, chiếc vòng bạc của y có thể lượn vòng lui tới, linh hoạt y như vật sống, càng nói lên một thủ pháp kỳ đặc ngụy dị khác thường.

Tiểu Phi không dần được tiếng khen:

-Thủ pháp của Y Giá, quả không hổ tiếng đồn !

Thiên Phong Thập Tứ Lang cười hiểm ác:

-Đây chính là thuật “Tử Uyển Thuật” một trong chín bí thuật của Nhẫn công chúng ta. Giá như ta chẳng nương tay, thân cây kia đã là cần cổ của người ! Thế nào ? Chưa cút đi còn đợi lúc nào ?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Chà ! Cái danh từ Tử Uyển thuật nghe khá khiếp người đấy, nhưng cây là vật chết, còn người là vật sống, không lẽ ta vươn cổ ra để đợi người trông lấy à ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên:

-Có lẽ người muốn thử ?

Tiếng rít liền theo một ánh sáng chớp thẳng tới trước.

Tiểu Phi chỉ kịp nhận thấy trước mắt bỗng chói lòa lên, một ngân quang hình chiếc móc lao đến như điện chớp, nhanh hơn cả sức tưởng tượng của mình.

Chàng lập tức xoay người tránh xa bảy thước.

khôn ngờ làn ngân quang ấy như là vật sống, bám sát theo chàng tựa bóng đuổi hình.

Liên tiếp bảy lần dịch người tránh né, làn ngân quang no vẫn chồm chớp bám sát chẳng rời, tạo thành một màn lưới bạc giăng giăng chẳng còn biết đâu để mà tránh.

Vèo ... vèo ...

Từ lòng bàn tay Tiểu Phi vụt bay ra ba điểm đen nhánh, hai điểm bay tuốt ra ngoài, còn lại một điểm lại trúng ngay vào vùng ngân quang kêu choang lên một tiếng.

Vùng ngân quang tức khắc biến mất, hai chiếc móc câu khớp lại dính liền nhau biến thành một vòng tròn rơi trên mặt đất, nảy bật lên một cái và bay nhanh trở về phía chủ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang biến sắc quát to:

-Giỏi lắm ! Dám phá “Tử Uyển Thuật” của ta ! Hãy xem Đồn Tâm Thuật tiếp nối ...

Liền với tiếng quát, một lượng khói ùn ùn như sóng biển cuộn tới, trong vầng khói tím hình như nhấp nháy những hạt nhỏ óng ánh tựa thủy tinh.

Tiểu Phi dừng bước sệt lùi và bất thần nhấc bổng người lên khoảng không.

Ầm ! ...

Vừa vãn một tiếng nổ vang lên dữ dội như tiếng sét, làn khói tím lả tẩn bay, cội cây to phía sau lưng Tiểu Phi gãy đứt làm đôi đoạn đổ ầm xuống đất, thân cây y như một ngọn sét quật ngang, gổ bên trong cháy nạm, lá úa tả tơi theo chiều gió tung bay ...

Tiểu Phi không khỏi thềm rúng động:

-Môn nhẫn thuật quả là một tà pháp đáng kể !

Chàng nhấc người lên ba trượng và là đà đáp xuống trên chiếc cầu treo, cách gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đơm đầy thần bí kia không đầy mấy thước.

Nam Cung Linh thất thanh gọi lớn:

-Nhấn Thuật Y Giá lợi hại phi thường, Lưu huynh phải đề phòng cho lắm !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhấn thuật tại hạ đã lãnh giáo qua, bây giờ muốn được lãnh giáo lưỡi kiếm vô địch của tôn giá !

Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên từng tiếng một:

-Người định xem tuyệt kỹ Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của ta ?

Tiểu Phi cười cười :

-Bây giờ dù cho tôn giá có bằng lòng cho tôi qua, tôi cũng chẳng qua, cái hứng thú đối với các hạ hiện giờ, còn mạnh hơn đối với Nhậm phu nhân, lãnh giáo xong Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của tôn giá, tôi còn muốn đàm luận với tôn giá một câu chuyện.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cười rờn rợn:

-Nghịch Vân Nhất Đao Trảm là một sự un đúc của tất cả tinh hoa trong kiếm đạo, kiếm tuốt khỏi vỏ là địch thủ khó sống. Sau khi người xem được rồi, thì đừng hòn còn nói chuyện với ai ?

Miệng nói nhưng đôi mắt cứ nhìn xoáy vào Tiểu Phi trong ánh mắt như bốc lên một tia nhìn yêu hoặc, và trong giọng nói chậm chậm kia cũng dường như mang theo hơi ám thối miên ma quái !

Trên vành môi Tiểu Phi tuy không tắt nụ cười, nhưng toàn thân chàng không một phân tắc nào không tràn đầy cảnh giác, tia mắt chăm chú vào thanh đao chẳng dám rời !

Hình thế thanh đao rất dị kỳ, chiều dài khoảng năm thước, nhưng chiều ngang, nhỏ hẹp in hình thân kiếm.

Lưỡi đao đặc biệt, tất nhiên chiêu thế cũng cực kỳ đặc dị tân kỳ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cánh tay vừa chớp động, người đồng nhấc lên theo, thanh đao đã tức tốc tuốt ra khỏi bao, ánh đao chớp chớp như nước biếc trắng thu, ngập ngừng lóe mắt.

Tay trái cầm lấy chuôi đao buông theo bờ hông, tay phải nhấc cao thanh đao ngang tầm mắt, Thiên Phong Thập Tứ Lang cho bề lưỡi hướng ra ngoài, như có thể chém ra bất cứ lúc nào.

Thân hình lão ngay đơ như pho tượng bất động, chỉ có tia mắt yêu quái cứ chớp chớp nhìn xoáy vào Tiểu Phi ánh đao và tia mắt hầu như đã chụp tỏa khắp đối thủ.

Thế đao dù chưa nhích động, nhưng Tiểu Phi đã cảm thấy sát khí bức ra bừa bừa, mỗi lúc thêm trầm trọng, chàng càng trụ thần đứng yên không dám nhúc nhích.

Vì chàng thừa hiểu, chỉ một cái di động nhỏ nhất thôi, sự cảnh giác châu thân khó tránh khỏi sơ hở, thế kiếm “tất sát” của đối phương sẽ lập tức chém tới !

Chàng đã dùng phương thức “lấy tĩnh chế động”, chính là tinh hoa trong kiếm đạo của Đông doanh.

Địch không động, ta bất động, địch nhích động, ta động trước, không phát là thôi, phát ra tất trúng !

Gió núi vụt như ngừng reo, bốn bề phẳng phắc, không khí càng như nặng chìm trong sát khí !

Tiếng nước rì rào bên dưới cầu cũng nghe như xa vời vợi mơ hồ, chỉ còn lại tiếng thở có tiết tấu của Thiên Phong và Tiểu Phi, mỗi lúc thêm phần nặng nề.

Dùng cái tĩnh để giằng co nhau, thật ra còn dễ sợ hơn trên phương diện tranh nhau chém giết của cái động.

Vì trong cái tư thế tĩnh đó, đầy đầy nguy cơ, hung hiểm khó lường, cho dù một cao thủ tuyệt đỉnh nào, cũng khó mà ước lượng nổi đường đao của Thiên Phong Thập Tứ Lang từ vị trí nào chém xuống !

Tiểu Phi đã cảm thấy chót mũi của mình từng hạt mồ hôi tươm ướt nhưng khuôn mặt vàng nghệch của Thiên Phong Thập Tứ Lang vẫn trở trở như mặt người chết .

Đột nhiên, Thiên Phong vung chân đá bay đôi guốc mình xuống khe sâu, từ từ nhích tới ...

Đã tới giai đoạn phải động vì đối phương đã động, nhưng Tiểu Phi quả thật không biết phải động bằng cách nào ?

Bàn chân không của Thiên Phong Thập Tứ Lang kéo sần sật trên mặt cầu treo vang thành một âm ba nặng nề, từng vết máu lổm đổm theo dấu chân chứng tỏ, khí huyết đối phương đã dồn lên tột độ vào chiêu công sắp đến.

Tuy nhiên, thanh đao trên tay gã vẫn vững vàng cửa ngang tầm mắt, cho đến chót mũi đao cũng không hề một chút lay động, hầu như tất cả tinh thần đều trút cả lên thế đao.

Và cũng ngay lúc ấy, một luồng gió nhọn vụt xoáy lên chiếu thẳng vào eo lưng của Tiểu Phi.

Lưỡi đao trên tay Thiên Phong chưa động, nhưng vỏ đao được đưa ra công trước, một thế công xuất kỳ bất ý khó ai ngờ.

Bao nhiêu tinh thần của Tiểu Phi đều đổ dồn lên thanh đao, bất thần bị đối phương dùng vỏ đao tấn công trước, trong cơn kinh hãi chàng chỉ còn cách nhấc người tháo lui.

Dường như chỉ đợi có thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang quát lên một tiếng xé không, đường đao trên tay vút bồi theo như chớp !

Đường đao chém xuống cực kỳ hiểm ác ước lượng chuẩn xác vị trí tháo lui của Tiểu Phi, đòn Tiểu Phi vào cái thế không thể lui cũng không thể tránh, thật đúng danh hiệu chiêu thức Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của Thiên Phong.

Đường đao tuy bề ngoài rất tầm thường, nhưng thật ra là cả một tinh hoa của kiếm thuật, cộng thêm trí tuệ khi lâm địch bao hàm tất cả kết tinh của những võ công trên thế nhân dung hợp lại.

Đôi mắt của Thiên Phong Thập Tứ Lang long lên đỏ ngầu. Y phục trên người qua luồng nội lực phát xuất phồng lên phàn phật, quả là một đường đao dốc theo với tất cả công lực trên người !

Đường đao rít gió phạt qua, thân hình Tiểu Phi cũng theo đó lộn nhào xuống dưới ...

Vì lui đã không đường, tránh cũng không còn chỗ tránh, Tiểu Phi chỉ còn buông mình xuống vực.

Nhưng dù tránh khỏi đứt đôi vì thế đao “Nghịch Vân Nhất Đao Trảm”, Tiểu Phi cũng khó thoát được nát thây dưới khe sâu. Nam Cung Linh không khỏi nhíu mắt dựng mày, thất thanh suýt rú to lên ...

Không ngờ tiếng rú chưa kịp phát ra, Tiểu Phi đã từ bên dưới đột ngột tung bỗng trở lên ...

Thì ra tuy lộn nhào xuống bên dưới, nhưng bàn chân của Tiểu Phi vẫn móc dính vào thân cầu, chờ cho đường đao lướt qua, chàng móc chân lấy đà tung người lên cao bốn trượng và như một con ó vồ mồi, Tiểu Phi lộ một vòng, chụp ào xuống đỉnh đầu Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Cố ý đạp chân lên cầu treo, xem ra tuy cực kỳ mạo hiểm, nhưng Tiểu Phi đã nhắm định trước chỗ rút lui bằng lối móc chân lộn xuống dạ cầu.

Trước khi đôi bên chưa động thủ, Tiểu Phi sớm đã đoán định chiêu thức của đối phương có thể diễn tiến.

Từ cái móc lộn người xuống dưới cho đến cái lộn mình ngược giữa không trung, không những đơn thuần ở khinh công tuyệt diệu mà còn cả một sự nhanh trí, cả một tài ứng biến thật khéo léo trong cơn lâm địch.

Tuy đôi bên chỉ giao thủ với nhau chỉ có một chiêu, nhưng là một chiêu kết tinh của trí tuệ cùng võ công mỗi người.

Vì quyết đưa đối phương vào chỗ tử địa, Thiên Phong Thập Tứ Lang thế đao công ra đã không chừa lại một chút dư lực nào.

Lão không ngờ Tiểu Phi khinh công quá cao mà sự ứng biến cực kỳ thần tốc. Lão càng không ngờ chính mình định lợi dụng cái địa thế tuyệt hiểm chủa chiếc cầu treo, bất thần tung ra một đòn sát thủ để đối phương không làm sao kịp trở tay, thì bây giờ thế cờ lại lật ngược, chính lão lại gánh lấy hậu quả của mình ...

Từ trên cao, Tiểu Phi lộn người chụp xuống, Thiên Phong Thập Tứ Lang bối rối không biết lui đâu trốn đâu ?

Đường đao đi trượt mục tiêu, dư kinh không sao thu lại được lưỡi đao chém sả vào sợi xích sắt to bằng nắm tay người, sao lửa bắn tung toé như pháo bông, sợi xích bị vặn cong đi một đoạn, khiến chiếc cầu treo vênh nghiêng một phía, đong đưa như chiếc võng ...

Giữa lúc nhịp cầu lao chao lay động, thân hình Tiểu Phi cũng vừa hạ thấp túm lấy đầu tóc dài xập xòa của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Tiểu Phi cất tiếng cười:

-Các hạ định chạy ...

Nhưng vành môi chàng vụt cứng ngay, giọng cười ngưng bật nửa chừng ...

Vì trong bàn tay chàng chỉ còn là một nắm tóc giả dính theo cùng chiếc mặt nạ da người vàng nghệch mà thôi !

nhìn lại Thiên Phong Thập Tứ Lang đang lộn tròn rơi nhanh xuống phía dưới và một tiếng “cọc” vụt vang lên, từ trong ống tay áo lão bay vù ra một cái xích nhỏ với chiếc khoanh bạc cắm sâu vào vách đá.

Thình lình lão đong đưa mấy lượt theo đà sợi giây xích, đồng thời tung xuống thật nhanh, an nhàn đáp xuống tận giò khe, theo giò nước bơi đi còn buông lại chuỗi cười xóc óc:

-Đạo Soái Lưu Hương, “Không Thiên Thuật” của Y Giá đáng gọi là diệu tuyệt trong thiên hạ đấy chứ ?

Âm ba tiếng cười chưa dứt, thân hình của Thiên phong đã được dòng nước cuốn đi mất xa ...

Tiểu Phi chỉ còn cách trở mắt nhìn theo, tay giữ chặt lấy bộ tóc giả với chiếc mặt nạ, đứng thừ ra một chỗ.

Chợt nhận ra, từ trong chiếc mặt nạ từng hạt nước rơi xuống lóc bóc, Tiểu Phi bỗng buông tiếng cười to:

-Dù sao, mình cũng làm cho gã phải một phen toát mồ hôi, lúc này vì có chiếc mặt nạ này ngăn lại, làm ta cứ tưởng là hấn cứ trở trở, cho đến mồ hôi cũng chẳng có.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở phào nhẹ nhõm, tươi cười bước tới:

-Võ công của Y Giá quả nhiên nguy dị hung hiểm khó lường. Giá mà thuật khinh công của Lưu huynh chẳng độc đáo thiên hạ, thì e rằng hôm nay không thoát khỏi đường đao kinh hồn kia.

Tiểu Phi vụt nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Linh, cười đáp lại:

-Tuy võ công của hấn truyền từ Y Giá, nhưng người hấn không phải từ Y Giá cốc đến ?

Nam Cung Linh sững sốt:

-Lưu huynh làm sao biết được ?

Tiểu Phi nhếch môi:

-Nếu hần thật sự từ Y Giá đến, thì làm sao biết đúng tên và ngoại hiệu đệ là Đạo Soái Lưu Hương ?

Nam Cung Linh gật đầu và kêu lên:

-Đúng, đúng lắm ! Vì tiểu đệ từ này giờ cũng chẳng có kêu lên tên của Lưu huynh !

Tiểu Phi cười nói tiếp:

-Huống hồ, nếu hần thật sự từ Y Giá đến, đệ với hần vốn chẳng hề quen biết nhau, tại sao lại phải mang thâm thứ mặt nạ giả để làm chi ?

Nam Cung Linh gặng lại:

-Nếu không phải Nhẫn Hiệp Y Giá thì là ai ?

Đôi mắt ngời lên như điện lạnh, Tiểu Phi nói rõ từng tiếng:

-Tuy chưa biết đích xác là ai, nhưng đệ có thể quả quyết hần nhất định biết đệ cũng như đệ biết hần !

Đôi mắt chàng càng ngời lên qua nụ cười tiếp nối:

-Và như vậy, phạm vi của sự kiện không còn lớn lắm, vì trong thiên hạ vô lâm, có thể biết được mặt thật của đệ cũng chẳng mấy người và vô công cỡ như người đó lại càng không bao nhiêu.

Nam Cung Linh xen lời:

-Theo tiểu đệ biết thì trong số cao thủ vô lâm thiên hạ, tinh thông được “Nhẫn thuật” của Y Giá, chẳng có một người nào !

Tiểu Phi rùn vai cười:

-Tất nhiên Nhẫn thuật không phải là công phu bổn môn của hần nhưng trong cơn nguy cấp hần cũng chẳng chịu sử dụng công phu của bản môn ra, chỉ vì y thừa hiểu là một khi giở công phu phụ bản môn, thì ta sẽ đoán được ngay hần là ai !

Nam Cung Linh sáng mắt lên:

-Thế thì kẻ đó là ai, hình như Lưu huynh đã phần nào đoán được rồi thì phải ?

Tiểu Phi cười bí mật :

-Thiên cơ bất khả lậu. Phật dạy rằng: Đừng nên nói đừng nên nói !

Nam Cung Linh phì cười :

-Không ngờ Lưu huynh cũng giỏi cách bắt bí dữ há ?

Tiểu Phi vươn vai uể oải :

-Bất luận thế nào, hôm nay đệ kể như có thể gặp mặt được Nhậm phu nhân rồi vậy !

Nam Cung Linh đành cười theo:

-Nếu mà Lưu huynh không gặp được bà ta, thì chắc là tiểu đệ cũng phải nôn ruột theo mất !

Hai người nhìn nhau cười to lên và Nam Cung Linh tiến lên trước dẫn đường.

Qua khỏi chiếc cầu treo, dốc núi đã hết thẳng đứng, từng dãy rừng xanh bát ngát hiện ra, lấp ló vài mái nhà tranh đơn sơ cô tịch.

Đến trước phen rào trúc của một ngôi nhà tranh Nam Cung Linh dừng lại sang sang cất tiếng:

-Đệ tử Nam Cung Linh, xin viếng thăm phu nhân bình an !

Giây lâu sau, từ bên trong nhà có tiếng người chậm rãi cất lên:

-Người đã đến đây, hãy tự xô cửa mà vào !

Giọng nói thật êm nhẹ thật dịu dàng, mà cũng thật trong thanh, chỉ nghe qua giọng nói cũng đủ tưởng tượng được hình dáng xinh lịch của chủ nhân !

Tiểu Phi tinh thần vụt nghe phấn chấn, mỉm cười khẽ giọng:

-Không thấy được người, chỉ nghe giọng nói cũng đủ làm tinh thần thư thái rồi !

Nam Cung Linh không đáp, nhẹ nhàng mở rào trúc, rón rén bước vào.

Đặt bước đến nơi đây, vị Cái bang Bang chủ từng hét ra lửa bấy giờ chẳng khác chi một cậu học trò đi học về trễ chỉ nơm nớp sợ thầy rầy, cả đến thở mạnh cũng chẳng dám.

Cánh cửa gỗ của gian tịch xé nửa khép nửa hở, một mùi hương từ đó nhẹ nhàng thoảng ra.

Trên một cành chót vót ngọn cổ tùng, một con chim sắc lông biên biếc đang đậu, mắt lim dim như ngủ.

Tiểu Phi đang đi trên mặt lối mòn rợp bóng mát, hình như cũng sợ làm vỡ đi khung cảnh đầy an lành tĩnh mịch, chân chàng tự dừng nhẹ nhàng nhắc bước y như Nam Cung Linh.

Giọng nói dịu dàng êm ái nọ lại vang lên:

-Cửa mở sẵn đấy, tại sao các người vẫn chưa bước vào ?

Một tiếng “két” vang lên khe khẽ, chim xanh tỉnh giấc ngẩng đầu nhìn quanh. Cánh cửa được mở toang ra quá nửa.

Cảnh vật đập vào mắt Tiểu Phi là vóc dáng mỹ nhân sắc phục đen tuyền, tóc xỏa sau vai, quỳ im lìm trước hương án, như một pho tượng điêu khắc tuyệt mỹ.

Lưng nàng hướng ra phía cửa, cho nên Tiểu Phi không làm sao nhìn được mặt mày.

Nhưng cái tư thái cao sang, cái vóc thể tha thướt qua vòng lưng thon kia đã làm cho Tiểu Phi cơ hồ chết sống ...

-Lâm Tiên Nhi ...

Môi chàng vụt giật giật liên hồi và suýt nữa đã kêu lên thành tiếng.

Vì mái tóc đỏ chiếc lưng thon thon, bờ vai tròn trĩnh như toát ra nhiều ma lực thu hút cảm quan người đó, đúng là hình dáng của Lâm Tiên Nhi ngày cũ.

Và nếu không kịp thời sức nhớ rằng, người đàn bà trước mặt lớn tuổi hơn Lâm Tiên Nhi và có lẽ lớn hơn tuổi mình, sức nhớ đến mũi kiếm run run của mình ghim lút vào yết hầu của Lâm Tiên Nhi ngày nọ, có lẽ Tiểu Phi đã không sao kềm được lòng mình mà khuy ngay nơi ngưỡng cửa.

Khói hương khói trầm khôngngớt guồn guộn quện vào nhau, Nhậm phu nhân vẫn quỳ im lìm, đầu vẫn không quay lại:

-Nam Cung Linh, người mang ai đến thế ?

Tiểu Phi nghiêng mình lên tiếng:

-Tại hạ là Lưu Hương, đến để bái kiến phu nhân !

Nhậm phu nhân se sẽ lập lại:

-Lưu Hương ...

Âm thanh của nàng thật bình thản, thật chậm rãi, y như là không mảy may biết gì về những thành tích cực phong lưu, cực lãng mạn và rất nhiều trường kỳ tính qua cái danh từ Lưu Hương mà ai nghe qua cũng phải nể nang đó cả.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Tiểu Phi gặp được một người đã nhắc đến tên mình một cách dừng dưng, hơn nữa người ấy lại là một nữ nhân !

Nam Cung Linh cung kính cúi đầu:

-Đệ tử vốn chẳng dám mang khách ngoài đến làm rộn phu nhân, nhưng Lưu công tử đây với bốn bang rất nhiều giao tình sâu xa và việc đến đây hôm nay, có nhiều chuyện quan hệ đến bốn bang ...

Nhậm phu nhân chậm rãi ngắt lời :

-Chuyện trong bang với ta đã không còn quan hệ, tại sao lại đến tìm ta ?

Tiểu Phi đỡ lời:

-Nhưng chuyện này lại có nhiều quan hệ trọng đại với phu nhân !

Nhậm phu nhân hỏi:

-Chuyện gì ?

Liếc mắt nhìn sang Nam Cung Linh một thoáng, Tiểu Phi trả lời thật chậm :

-Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tự Tử, Trác Mộc bốn vị tiền bối đó có lẽ phu nhân có biết qua, tại hạ đến đây hôm nay là vì việc liên quan đến bốn vị ấy !

Vừa nói, Tiểu Phi hết sức theo dõi từng trạng thái biến chuyển của thần sắc Nhậm phu nhân.

Tuy không nhìn được mặt mũi, nhưng chàng vẫn thấy được đôi bờ vai của nàng hình như thoang thoang rung lên.

Và nàng vụt đứng phắt dậy quay đầu lại ...

điều ao ước duy nhất của Tiểu Phi hiện thời là mong Nhậm phu nhân sẽ quay đầu lại, mong được nhìn dung mạo diễm tuyệt của nàng đã từng làm điên đảo

chúng sanh, cho nên khi thấy nàng quay đầu, Tiểu Phi vụt nghe như tim mình nhịp nhần thêm mạnh.

Nhưng Tiểu Phi đã hoàn toàn thất vọng !

Vì khuôn mặt này được trùm kín sau lớp ra đen, cho đến đôi mắt cũng bị che mất, hình như nàng rất quý tiếc cái vẻ thiên kiều bá mị của mình, nên không muốn cho bất kỳ người nào trong thấy.

Dù vậy, Tiểu Phi vẫn cảm thấy ánh mắt sáng ngời sắc kia đang xuyên qua lớp sa bắn thẳng vào mặt chàng, tựa hồ có thể thấu suốt vào tim chàng.

Nhưng Tiểu Phi vẫn cứ ngang nhiên ngững đầu, vì trong thiên hạ không có một kẻ nào có thể làm cho Tiểu Phi phải khép nép cúi đầu.

Khá lâu sau, khi đã lấy lại được sự bình tĩnh Nhậm phu nhân trả lời thật chậm và cũng thật dịu dàng:

-Phải, ta nhìn nhận có quen bốn người đó, nhưng là chuyện của hai mươi năm trước, tại sao đem cái chuyện mà ta đã bỏ quên đến làm phiền ta thế ?

Tiểu Phi không một chút nao núng:

-Nhưng gần đây phu nhân có viết thư cho họ, phải thế không ?

Nhậm phu nhân có vẻ hoang mang:

-Thơ ?

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Phi nhìn thẳng vào đối tượng:

-Phải, thơ ! Trong thơ nói là phu nhân có chuyện khó khăn cần họ đến giúp, tại hạ đến đây không ngoài ý thỉnh giáo phu nhân cho biết chuyện khó khăn đó là chuyện chi ?

Nhậm phu nhân suy nghĩ thật lâu mới trả lời:

-Ta không nhớ là mình có viết bức thư ấy, tức hạ xem lầm rồi !

Như bị ai nhận vào họng mình một trái thị còn xanh, Tiểu Phi chợt nghe họng mình chất đắng, khó chịu lạ lùng, chàng không hiểu tại sao Nhậm phu nhân chẳng chịu nói ra điều bí mật trong bức thư ?

Cấn môi một thoáng, chàng lớn tiếng nói :

-Phu nhân quả có viết bức thư ấy, tại hạ quyết không xem lầm đâu !

Nhậm phu nhân hỏi gặng:

-Tại sao tức hạ biết là không lầm ? Các hạ biết được bút tích của ta à ?

Tiểu Phi ghen họng không làm sao đáp được.

Nhậm phu nhân xoay mặt lại phía bàn thờ, quỳ trở xuống:

-Nam Cung Linh, chừng nào ra đi, nhớ khép cửa lại, ta không thể tiến được.

Kéo nhẹ Tiểu Phi đang còn đứng chết trân ra đó, Nam Cung Linh nói:

-Phu nhân đã nói không có viết bức thư đó, có lẽ người khác đã mạo danh cũng nên. Chúng ta đi thôi !

Tiểu Phi thở dài lắm lắm:

-Mạo danh ! Cũng có thể lắm !

Ánh mắt chàng đột nhiên dời lên chiếc lọ sứ xưa đặt trên bàn thờ:

-Di thể của Nhậm bang chủ phải chẳng đã hỏa táng ?

Nhậm phu nhân chưa kịp trả lời, Nam Cung Linh đã rước nói:

-Môn hạ Cái bang sau khi chết đều được hỏa táng. Đó là truyền thống xưa nay trong Cái bang.

Tiểu Phi nhếch môi như tiếc rẻ:

-Tiếc thay cho đến nhìn mặt Nhậm bang chủ lần cuối cũng chẳng được, thật là đáng ân hận !

Nhậm phu nhân vụt nói :

-Túc hạ cũng chẳng cần ân hận, tiên phu bình hoạn liênmiên bao năm trời, đột nhiên chết đi, được nhìn thấy mặt người lần cuối, cũng chẳng có mấy ai, túc hạ có thể rời đi rồi chứ ?

Đôi mắt Tiểu Phi vụt ánh lên thật nhanh:

-Đa tạ phu nhân !

Nhậm phu nhân đáp:

-Ta cũng chẳng giúp ích gì cho túc hạ, không cần phải đa tạ làm chi !

-Phải !

Tiểu Phi đáp xong, sẽ bước lui trở ra ngoài, lòng cứ nghiền ngẫm hai câu nói cuối cùng của Nhậm phu nhân.

Tuy là hai câu nói rất bình thường, nhưng linh cảm đã cho Tiểu Phi biết bên trong ẩn ước nhiều ý vị !

oOo